

»Imam čisto vest« (2)

Ljudje, ki zaradi moralno-etične občutljivosti ne čutimo potrebe po deklariranju svoje čiste vesti, ob izjavah lastnice trgovine s krznom (Dobro jutro, št. 68, 19. november) ne moremo ostati v tišini. Mlada lastnica se na trpljenje nedolžnih čutečih bitij, ki nimajo glasu in so prešibka, da bi se uprla človekovemu nasilju, odziva brez kesanja in moralnih zadržkov. Njen tržni interes sega celo mimo norm medsebojnih človeških odnosov.

Lastnica krznarstva skuša z zavajajočimi izjavami kot »Trditve aktivistov, da se živali žive odirajo in mučijo, so čista izmišljotina, prava neumnost« ali »Na gojiščih pa živali ne mučijo, stradajo ali izpostavljajo stresu« opravičiti nepredstavljive krutosti na račun človekovega pohlepa. S tem le še podpira zločin, katerega žrtve preživljajo trpljenje brez prime-

re. O neutemeljenosti v članku podanih izjav priča med drugim tudi njihova kontradiktornost. Lastnica trgovine denimo kot svoj vir dobave krzna navede sprva umetna gojišča in uradni odstrel lovcev, nato pa opredeli krzno kot »zgolj stranski produkt lova«. S svojimi dekadentnimi izjavami gre celo tako daleč, da nas skuša prepričati o humanem načinu ubijanja živali za krzno. A paradoks je, da celo sami lastniki krznarskih farm nobenega izmed načinov ubijanja (ti so raznovrstni, a pri vseh se skrbi le za kakovost krzna, nikoli za žival) ne opredeljujejo kot humanega. Na skrivnem posnetku PETE (www.peta.org) je eden izmed farmarjev hladnokrvno izjavil, da »bi bila humana smrt z injekcijo predraga«. Na posnetku smo priča okrutnim usmrčitvam z elektrošokom, pri katerem se ena od elek-

trod potisne živali v vagino ali danko in druga v usta. Aktivist PETE je usmritev opisal tako: »Oči lisice so zaprte, a vse njeno telo se krčevito napne. Sliši se, kot bi se nekaj lomilo ... Včasih se njeni zobje zdobijo in izpadejo ... Pogosto se prime-ri, da analna elektroda izpade iz telesa živali; če se to zgodi, se lisica zvija od grozljivih bolečin, trese se in nemalokrat joče.« In samo za en plašč je umorjenih do 24 lisic, do 60 kun zlatih, do 200 činčil, do 400 veveric ...

Izjava, da so krzneni plašči cenejši, »/č/e so sestavljeni iz koščkov (nogice, glavi-ce)«, vzbuja srh, ki ga je čutiti v vsaki celici telesa. Predstave o grmadah odrtih nogic in glavic na smetišču (kjer po odiranju konča večina živalskih trupel) prikličejo v zavest občutja grozljive otrplosti, s katero smo zrlji na gore otroških čevljičkov v Ausch-

witzu. Če je krzno »statusni simbol«, kot trdi lastnica krznarstva, potem posameznik svoj status izkazuje s simbolom, ki je produkt trpljenja in zlorabe.

S prepričanjem, da bo krzno »kupila vsaka ženska, ki si to lahko privoščiči«, lastnica trgovine ne razglašča le gnilega snobizma, ampak tudi svoj svet materialnih vrednot, ki je skrajno žaljiv, ponižujoč in podcenjujoč do ljudi z omejenimi finančnimi zmožnostmi.

Spoštovani bralci, kličemo vam iz globine srca: Premislite, preden kupite. Za vsakim krznenim izdelkom je krvava resnica. Imate možnost izbrati. Izberite življenje brez krutosti.

**Ljudjeza.org, DPMŽ
Koroška, Prijatelji
životinja, Zagreb**